

ты), азъ штѣ го заведѣ въ обѣтованѣ-тѣ земѣ“ (сир. въ Цариградѣ).

Между това, Византийска-та столица, — това што искалъ Симеонъ, — ся-находила въ влѣнение отъ царедворскы интриггы, кои-то обѣ-канали младый и слабодушный царь Константина Багрянородный. Плѣководецъ Романъ Лакапинъ сполучилъ та зель власть-тѣ въ рѣцѣ-ты си (919 г.), оженилъ Константина за дѣштерѣ си и сѣднѣлъ на прѣстола като съправитель (920 г.). Царь Симеонъ гядалъ да ся-възползува отъ това, та провъзгласилъ Романа за похититель на прѣстола, прѣкъснѣлъ всако сношение съ него, писма-та си пращалъ право до Цариградскый сенатъ, кате че дръжава-та нѣма царь, и явно и-сказвалъ притязание-то си за прѣстола на Римскы-ты кесары. — Нѣ за да ся-узакони и освяти царска-та титла, трѣбовало архипастирско благословение и вѣнчание, а зашто-то на онова врѣмя царско-то достоинство было съединено съ двѣ-ты столицы на Римскый свѣтъ, съ Римъ и Цариградъ, за това само Римъ-папа и Цариградскый патриархъ могли да изврѣшятъ тоа обрядъ. Царь Симеонъ подновилъ отдавна прѣкъснѣтѣ-ты сношения съ Римъ-папа; така му было рядъ-тѣ, зашто-то той, като ималъ на око цариградскый прѣстолъ трѣсилъ духовно утвърждение на царското-си достоинство отъ Римскый прѣвосвященникъ, а не отъ Цариградскый патриархъ, който былъ вѣренъ на царя си. А папа-та на радо срьдце могълъ да исплѣни Симеоново-то желание, зашто-то му не брѣкало на вселенско-то му господство, па и царь Симеонъ затова му ся и подмилкувалъ. Той дости-